אגרות הראי"ה - כרך ג' - אגרת תשנג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' טבת תרע"ו - סנט גאלן
נמען: הרב יעקב משה חרל"פ

קשה לו לכתוב מ'ארץ מאפליה'. על 'צפיית הישועה': גובה הישועה תלוי בעומק 'מחשבת הקודש' של האומה, ש'טל הילדות' שומר עליה. המחשבה הכללית מביאה את 'רוחא דמלכא משיחא'. 'צופי הישועה... החפצים דווקא בגאולה שלמה' הם שמביאים אותה, ויודעים שכל סבכי התולדה הם 'צעדים שאורו של משיח צועד בקרבם'. סוכת דוד הנופלת מלאה חיים גם בנפילתה - 'כרע רבץ כאריה'. אין להשאיר את הטבע בשפלותו, אלא לקשרו בקודש.

עיקרי הדברים

- צפיית הישועה.
- טל הילדות.
- גאולה שלמה.
- קשירת הטבע בקודש.

נוסח האגרת עם ביאור

בגרסה זו משולב ביאור בתוך נוסח האגרת. הביאור מופיע כך: [בסוגריים מרובעים, באות קטנה ועל רקע תכלת] *והוא אינו חלק מלשון האגרת.*

בעזה"י[1], ז' טבת עתר"ו[2], ס"ג. [סנט גאלן, בשווייץ, שבה ישב הרב קוק בימי מלחמת העולם הראשונה]

ממכלל יופי [מציון, "מכלל יופי" (תהלים נ, ב)] ממכוני קודש ועוז עליון, יופיעו נהורים, [אורות (ארמית)] ותעצומות כח וחיל לכבוד חביב לבבי מחמדי ושעשועי, הרב המאוה"ג[3], נעלה לגאון ותפארת, משרידי יחידי סגולת עם ד', מוהר"ר[4] יעקב משה חרל"פ[5] שליט"א[6], ביתו וזרעו זרע ברך ד' לברכה לאוי"ט[7], ועתרת שלומים לעד.

אהובי בכל מעמקי, את טוהר סגולת אהבתנו הנאמנה לגלות אין אויר ארץ העמים, ואדמתה הטמאה, כדאי לה. [אווירה של ארץ העמים אינו ראוי לגלות את אהבתנו] אשר על כן כבד לי הדבר מאד לכתב לכבוד ידידי מכתבים הראוים למדת נעימת-ידידותנו, כל זמן שאני שרוי במחשכים בארץ מאפליה, [בארץ אפלה (ירמיהו ב, לא), כלומר בחוץ לארץ] עדי יגיה די חשכי [עד שה' יאיר את חשכי (תהלים יח, כט)] באור ארץ חמדתו סלה, ומשד-תנחומיה יחון להניקני. [על פי ישעיהו סו, יא] בכל זאת כאשר עברו ימים רבים בשתיקה, בדומיה של אהבה מסותרת, תשאני סגולת קדושת אויר הקודש של ארץ חמדת עולמי עולמים להתנער מעט ולדבר דברי-דודים לכבוד חמודי, המאושר באושר שכנת מרומי עיר האלי סלה. ובטוחים הם שרעפי, [מחשבותיי] שישגשגו

---

1 בעזה"י - בעזרת השם יתברך
2 עתר"ו - השנה תרע"ו (1915/1916) - בצירוף אותיות
3 המאוה"ג - המאור הגדול
4 מוהר"ר - מורנו הרב רבי
5 חרל"פ - הרב יעקב משה חרל"פ (תלמידו של הרב קוק)
6 שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7 לאוי"ט - לאורך ימים טובים

ויפרחו ובבאם אל הקודש יוסיפו פאר, ירומו וינשאו בהזכם מסיגי ארעא דחשוכא, [מן הסיגים של ארץ החושך (ארמית)] ומציון מקדוש משכני עליון אור חדש עליהם יאיר. במושג צפית ישועה, שהעיר חביבי במכתב קדשו, אין ספק שהרוממות וההשפלה של תכונת הישועה תלויה היא בעומק מחשבת-הקודש אשר לאומה, המתגלה ע"י[8] שרידיה, נושאי המחשבה הכללית של נשמת ישראל, החבויה בכל לב תמים, ומפי עוללים ויונקים יוסד עז, [תהלים ח, ג] ועולם-הזקנה איננו כי-אם מפתח ומגלה את יקרת עושר המכמנים [האוצרות הגנוזים] אשר באוצר המלא ברכת-ד' של עולם הילדות, והילדות - הבל שאין בה חטא היא, [על פי שבת קיט: "הבל שאין בו חטא"] בין כשהיא אצל הילדים בשנים, בין כשהיא אצל הבאים בשנים היודעים לשמור את טל-ילדותם, "כגמול עלי אמו, כגמול עלי נפשי". [תהלים קלא, ב]

והמחשבה הכללית, ההולכת ופורחת בנשמת החושבים המבליטים כבר את אותיותיה במלואן, היא הכוללת את כל האוצרות של האהבה והיראה, של התורה והמצוה, היא היא המכשירה את הגאולה, היא היא המביאה את רוחא דמלכא-משיחא, [רוחו של המלך המשיח (ארמית)] אל העולמים הרבים ואל עולמנו להיות מופיע בהדר גאון עזו בכנסת-ישראל.

וצביון המחשבה היונקת ממקורי הקודש העליונים, מחכמת-ישראל המיוחדה, "משם רעה אבן ישראל", [בראשית מט, כד] הוא העושה את צביון הישועה, הוא המגון [הנותן גוונים] את גוניה. אשר על כן אך צופי הישועה "המשכילים המזהירים כזוהר הרקיע", [על פי דניאל יב, ג] הם הם המביאים את הגאולה, והם הם היודעים לאמר דבר בשם אומרו [על פי אבות ו, ו: "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם"] ודבר ד' בפיהם אמת, והם הנם אדירי-הכח, החפצים דוקא בגאולה שלמה,, וכל מרכז עבודת-קדשם היא רק אותה הצפיה התמימה, אשר אין בה מום, שרק הרום העליון של גאולה שלמה לה יאתה, ובניה של תורה בנשמתה הפנימית הללו, כל אופים מסור הוא, קשור וזקוק, [כל אופיים מסור, קשור ומחובר] לנשמתה של תורה והופעתה, הם המצפים לאור-ד', ולמלוי הכבוד העליון, שומרים הם את עקבות משיחנו [על פי תהלים פט, נב] יודעים הם שכל העולם ומלואו, כל סבכי-התולדה [סבך ההיסטוריה] וכל יצרי-מעלליה, [וכל מעשיה] אינם כי אם צעדים שאורו של משיח הולך וצועד בקרבם. סוכת-דוד הנופלת [עמוס ט, יא] יודעים הם שהיא גם בנפלה מלאה חיים וגבורת נצח והוד, נופלת היא כאשר יפול הארי על טרפו, "כרע רבץ כאריה וכלביא - מי יקימנו!", [במדבר כד, ט] ובמרומי שמים מעל, בגני העדנים העליונים והתחתונים, במחשכי-הארץ היותר אפלים, בשאול ואבדון ובכל חרישות רשע וכסל, בעריצות של מושלים, עריצים גם משכילים וצדיקים, ובמזימות של מנהלי סיעות פוליטיות, בצבאות-מרומים, ובהיכלי אורים עליונים שכולם אומר כבוד, [תהלים כט, ט] - בכל גבורת זרע-ד' אשר בבנין סוכת דוד הנופלת נגלתה.

לא אך להציל את הנפש הפרטית או גם הכללית מסבוכי החיים החמריים, ולרוממה אל הקודש היא מגמתה, כי אם לכונן את הקודש עצמו, ליסד מוסד ממלכת אל חי העולמים בכל מרחבי עולמים. חלילה לנו להשאיר את הטבע במעמדו השפל, מבלי לקשרו בקשר-הקודש אשר לאור עולם שבאוצר חיים, שבו דוד מלך ישראל חי וקיים.

לא חלישות-כח הוא זה מה שישועתם של ישראל היא קמעא-קמעא [על פי ירושלמי ברכות א, א: גאולתם של ישראל באה "קמעא קמעא"] כי אם גבורת-גבורות, כביריות [גבורה] עליונה המקפת כל וממלאה את הכל. והמחשבה באיתניותה, לפי עומק גדולת תלמודה, לפי הדור הכרעת בינתה, [לפי הדר הכרעת הבינה שלה] ולפי גדולת טהרת אדירות רצונה, המשוגב בשגוב אלהי, היא היא המרוממת את הטבע וכל תוצאותיו, את השמים וארץ וכל אשר בם. כל חללה של רשות העליונה, שגוילי רקיע וקני חורשתא ודיו ימי אינם מספיקים [שגם אם כל הרקיע ספר, כל העצים קולמוסים וכל הימים דיו – אין די (על פי שבת יא)] לכתוב אותה כולה מוכרחת היא להגלות בתור גלילים אחדים לאותה מכונת-הקדש הנאדרה כתבנית המרכבה, "היא החיה אשר תחת אלהי ישראל", [יחזקאל י, כ] אשר חזה אותה הנביא גם בגולה על נהר כבר. [יחזקאל א, ג] ובתוך

---

8 ע"י - על ידי

החומר העב הזה - אור מלא עדון-קדש רווי טללי לשד חיי אורות חבויים ממרומי עליוני קדש קדשים שורה, ומכל שרעף קטן, היוצא מפציעות נגוהות [מניצוצות של אור] הללו, מתמלאה כל נשמה חיי-עולמים. תשובה, תפילה, תורה, צדקה ומעשים טובים, בטחון בד' עדי-עד, ונהרה עליונה מאור צור ישראל, וממשלת-עולמים על כל תוכני עלילות, "מושל באדם צדיק מושל יראת אלהים", [שמואל ב כג, ג] מעוטר באור גבורה של מעלה, ש"מלאכי-צבאות ידדון ידדון" [תהלים סח, יג] מחיל חיל גבורתה, זאת גבורת-העז ששירת-ישראל מתעטרת בה, "שמים וארץ ירננו לשמו, יערות ימחאו כף להנעימו". [על פי ישעיהו נה, יב]

אור השלום זורה הוא הלאה [מפזר ומרחיק] את כל מחשכי-המארה של "צרירת-האחיות" [הקנאה והצרות בין אחיות (על פי ויקרא יח, יח)] אשר לעולם הגלוי והנסתר ו"רחל ולאה" [על פי רות ד, יא: "כרחל וכלאה אשר בנו שתיהם את בית ישראל"] בלא שום קנאת אשה מאחותה שתיהן בונות את בית-ישראל "אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח, וכל חבליו בל ינתקו. כי אם שם אדיר ד' לנו, מקום נהרים יאורים רחבי-ידים, בל תלך בו אני-שיט וצי אדיר לא יעברנו". [ישעיהו לג, כ-כא] כל מלא-עולמים - עולם אחד, כל שינויי-הגוונים והפרצופים השונים, שהננו מברכים עליהם:

"ברוך חכם-הרזים", [הברכה על הרואה אוכלוסי ישראל (ברכות נח)] מהוים פרצוף אחד גדול ומבוסם, [ונעים] מושל בגאון-ד', - באחדות המחשבה, המתגלה בפועל לצפות לישועה מכל הערכים, מכל העלילות ומכל המסבות מאמונה ודאית בהירה, מידיעה פנימית חודרת, את הכוון והדיוק אשר בכל העלילות, אשר כלן נתכנו לאל דעות ד', [על פי שמואל א ב, ג] בין כשהן עוברות דרך רצונות חפשיות והגיונות נפתלות [ומחשבות עקומות] אשר לאנשים יחידים בעלי השפעה כח וממשלה, בין כשהן עצת-גוים ומחשבות-עמים, בין כשהן מתגלמות בכל חקי הויה וטבע, "אש וברד שלג וקיטור רוח-סערה". [תהלים קמח, ח]

אמנם להכשיר את הלבבות לצפית ישועה עליונה ומקפת כזאת, אשר תרומם את הטבע עצמו מנפילתו, ותעטר את כל העולמים, את כל הנפשות הרוחות והנשמות, שנבראו ושנולדו ואת שעתידים להבראות ולהולד, ישע ועז זה יבא מאור-ישראל אשר יזרח מאור תורה העליונה בגדלה, מעסק קבוע של רזי-תורה בגבורה והדרת-קדש, מיחידי בחירי עדר-ד', בגדולה כזאת המקפת את כל חדרי התורה והחכמה, שבקדש ושבחול, שיתגלה ויראה כי מקורם פתוח הוא מקודש, ואותו החול המובדל, הנזרק "מהלאה למגדל עדר" [בראשית לה, כא] הקודש, יבורר שאיננו כי אם סכלות והוללות רעה, העדר גמור ופטפוטי-מלין של אמרי-נואש, [דיבורי הבל של דברי ייאוש] שאין להם אפילו צורה של שלילה הגונה. וכל הגדל הזה יגלה בהר-הקדש, המוכן לאור חכמת ישראל, להכשרת השכל וזכוך-כח המדמה [וטיהור כוח הדמיון] המבורר והאיתן, אשר על ידו תיכון הנהלת תבל ומלאה. ורק מתכונתה של אמונת-אומן מלאה חוסן ישועת אור ד' המלאה יופע האור הגדול אשר יפעול ישועות מפליאות, אחרי אשר יגלה בתחלה פלאי-ישועתו על השרידים אשר ד' קורא, לגלות להם רזי-עולמים וסתרי-סתרים, בגלוי מלא חיים של עטירת כתרי ישועות ועז, אשר להכשר זה כיוונו ומכוונים כל קדושי-עליון בכל הדורות והזמנים, יחננו השי"ת[9] לשתות בצמא את דבריהם ובאורם נראה אור.

ממוצא-דבר נבין כמה גדולה היא החששה של סכנת קציצת-נטיעות [סכנה של פגיעה ביסודות האמונה (על פי חגיגה יד)] ע"י אותה צפית-הישועה, המחרפת את עקבות-משיח ד', [תהלים פט, נב] המנתקת את הטבע וכל מסבותיה מצורת הצפיה, הנתבעת בכל חומר שאלת הדין מנפש כל חי לפני כסא משפט עליון ב"ה[10]. אורו-של-משיח חודר ומוכרח לחדור בכל. "קטיר לעילא", [קשור למעלה (ארמית, על פי הזוהר)] ברום עליון, ו"קטיר לתתא" [וקשור למטה] בעומק-תחתיתי. וכמהותו כן צפית הגלות ישועתו חודרת היא בכל. וכל חסרון אשר בעקב, [בעקב, בחלק התחתון] כל קציצה אשר למדות התחתיות, ההולכת בקרקעיתיהם של "העגולים" [מושג מתורת הקבלה]

---

9 השי"ת - השם יתברך

10 ב"ה - ברוך השם

המקיפים את המסבות כלן, היא גם קציצה עליונה. סרה אז המחשבה מהסתכלותה ב"פרצוף ארוך", ["אריך אנפין", מושג מתורת הקבלה] המעניק חמה בקומתו ומכונן הדומי-תהומים [דממת התהומות] בעקביו, ופונה לפרצופים קטנים, שמשאירים המוני-עולמים ממעל ומתחת מחוצה להשפעתם. ו"עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה" [דברים ד, ו] - בגאות-ד' הוא דבק וגדולת-עליון היא תהלתו תמיד. וכאשר אין ספק בדבר, שמעולם לא היתה קטיגוריא והתגרות של מלכים ["אם ראית מלכויות מתגרות זו בזו, צפה לרגליו של משיח" (בראשית רבה מב)] בעולם, שלא הקדימה, העמיקה והרחיבה, את עקבות הישועה העליונה, המכשרת את הגאולה השלמה, - והקירוב הזה נערך הוא לפי אותו הערך של ההכשרה הרוחנית אשר להשלטת חכמת-ישראל בעומק גדולתה, בפתיחת המנעולים הגדולים אשר למעמקי-הרזים, שבטרקלינים העליונים, שחזות כל העולמים נשקף בהם, וכל אותם האידיאלים הגלוים, שהצד הטוב שבחול, החלק המעולה שבחכמת האדם ומוסרו, שואף אליהם, הרי הם מוכרחים להיות מוכרים בתור סעיפי-אורות, "מותרי-מוחין", [מושג מתורת הקבלה: הארות שיוצאות מן המוחין העליונים] "קצות שערות הראש והזקן" [מושגים מתורת הקבלה] של אותם הדיוקנים העליונים, המתגלים ביסוד חיי חי-העולמים ע"י אורם של ישראל, - יגלה ויראה ע"י הבלטתה של חכמת-עולם הפנימית, האורה האלהית השרויה בישראל, ביחידי-סגולותיו בגלוי ובלב כל האישים וכל הדורות בגניזה, שכל שלום-העולמים, כל מוסר נכסף וכל צדק פנימי מבוסס ונחסן, וממולא כל הדר-נשמה [המלא בכל הדר הנשמה] וכל בטחון חיי-עולם לכל נוצר, כל עזוז מגמת החיים, וכל שמחת נשמות בעליצותן העדינה, הכל אחוז וקשור ביסוד גדולת שם ישראל בעולם, בברור זהרה של תורה בגדלות-גדולתה, וחכמים וסופרים מכל עדר, החושבים מחשבות רציניות ע"ד[11] תקון העולם, החברתי והיחידי, החמרי והנפשי, ההוי והעתידי, וכל השואפים חיים מתוקנים, המוצלים מכל תלאה המסובבת ע"י רשע וכסל, הכל יפנו לאותו מקור האורה שהמחשבה הישראלית ששרויה בתוכה, הטבוע בצדקת-ד' אשר בכל משלה.

ואנו לעצמנו, אנחנו האמונים בבית-אמנו והדר-הורתנו, [על פי שיר השירים ג, ד] הננו תמיד דורשים שהכל יאמצו את כחנו ושלא יהיו לנו צרים מלמעלה, [שלא יהיו לנו מקטרגים בשמים] וזה יבא לנו לא ע"י דחית הטבע וכל כחותיו, שכמו שהם נדחים מאתנו בחוג החיצון כמו כן הנם נדחים בחוגם הפנימי, והאיבה מתרבה ע"י זה בפמליה של מעלה ושל מטה, [בעולמות העליונים ובעולמנו] כי הכל צריכים להיות מוארים מזיו-אורה החי של כנסת-ישראל, ואור נועם תורתה ומעוז ישועות משיחה, ומניעת נתינת החלק הנכסף מביאה משטמה נוראה, שהיא מתגלה רק בצורה זעירה בפלגות ישראל ומלחמות גוים אדירים. הנה אנחנו ליה עינינו תלויות, למלך שהשלום שלו, והננו מסתכלים ברחבה בכל המסבות והעלילות, ונדע שגם האור המועב, [האור המעובה, הגשמי] המגושם ומוסגר במסגרות רוכסי הטבע, [גבולות הטבע] איננו כי אם קצה תחתון מחבלי-קודש של נסי-נסים אשר לעושה נפלאות גדולות לבדו, אשר בהגדלת כלי החכמה והתאגדות הענפים כולם אל שרשם, נוסיף אומץ בגבורה של מעלה, ובאלהים נעשה חיל. [תהלים ס, יד]

מדעתי, שכבוד רחים-לבבי [אהוב לבי] יבין הגיגי ואת תמצית-הקודש שישנה בשאיפות הללו יזכך בזכוך הכשר-קודש של נאות ארץ-חמדה והר-הקדש מקום-תחנותו, [מקום חנייתו] הנני מקצר וחותם בכל חותמי ברכות לכת"ר[12] אהובי ולכל הנלוים אליו, היונקים מלשד [מלחלוחית, מן התמצית המזינה] קדושת תורתו ויראתו הטהורה, ויתברך מקודש כנפשו היקרה, ונפש אחוז בתקות צפית ישועת חומות וחיל ורוממות-קרן בימין-ד' העושה חיל בפתיחת שערים, לשוב נדחים אל ארץ-חמדה, באור ישע ותהלה, במהרה במהרה בימינו בקרוב,

הק' אברהם יצחק ה"ק

נוסח האגרות וההערות: אגרות הראי"ה, כרכים א׳-ד׳

---

11 ע"ד - על דבר

12 לכת"ר - לכבוד תורתו